

Bilag 1.

Henvendelser fra de københavnske Handelsforeningers Fællesrepræsentation.

I.

Forudsætningen for den nugældende Huslejelovs Bestemmelser var, at Forholdene omkring 1935 forventedes at være blevet nogenlunde normale. At Forholdene imidlertid nu, da Loven nærmer sig sit Udløb, ikke har trukket sig i Lave og bestemt ikke kan siges at være normale, behøver vel næppe at paapeges, men maa dog fastholdes imod den Paastand, at man nu bør afskaffe denne sidste Rest af Restriktioner fra Krigens Tid. Forholdene for de handlende er nemlig nu meget sværere end i Krigens Aar.

Detailhandlerstanden i København har i de sidste Aar ført en fortvivlet Kamp for at holde Omsætningen fra at synke ned under indtægtsgivende Lavmaal, og vi har gennem Behandlingen af Ansøgninger om Driftsloaen til handlende set, hvor utrolig lave Indtægter Tusinder af butikshandlende her i Storkøbenhavn maa nøjes med, og er derved klar over, at en selv ringe Forhøjelse af Huslejen vil virke ganske ødelæggende. Man maa vide, at en butikshandlende i mange Maader staar i lignende Stilling som en Fæstebonde: Har han Valget mellem at flytte eller gaa med til en Forhøjelse af Lejen paa f. Eks. 10 pCt., er han nødt til at finde sig i Forhøjelsen.

Importrestriktionerne og Arbejdsløsheden har ramt Handelsbyen København haardt, til Trods herfor forlanger vi ikke som Landbruget Rentenedsættelse ved Statens Hjælp, ej heller som Industrien Beskyttelse ved forhøjet Told, vi anmoder kun om Sikkerhed for, at den store Afgift, som vi betaler i Husleje, ikke maa blive forhøjet i saa vanskelige Aar som dem, vi nu har.

II.

Den under Krigen indførte Boliglovgivning har det tilfælles med alle andre Kriseforanstaltninger, at den har vakt et stærkt Røre inden for de Kredse af Befolkningen, hvis frie Dispositionsret bliver beskaaret.

Grundejerne har som Regel været meget lidt forhandlingsvenlige, naar disse Restriktioner blev fornyet. De har simpelthen stillet sig paa det Standpunkt, at det var et Indgreb i Ejendomsretten, som de ikke ønskede at diskutere.

Til Trods for denne skarpe Modstand er det dog vist, selv i Grundejerkredse, en udbredt Opfattelse, at denne Lovgivning har været til Gavn ikke alene for Lejerne, men at den tillige har virket hindrende for en usund og voldsom Spekulation i Ejendomme og derigennem befordret den roligere Udvikling.

Med Hensyn til hele dette Samfundsspørgsmaal maa det imidlertid fra denne Forsamling pointeres, at *Fællesrepræsentationen* ikke ønsker at blande sig i Diskussionen om almindelige Beboelsesforhold. Vor Interesse samler sig om Forretningslokalerne, og vore Ønsker og Krav gaar ud paa, at der igennem Lovgivningen skabes et nogenlunde Værn imod, at Lejerne af Butikslokaler udbyttes af en profitbegærende Spekulation.

Det maa dog vel ogsaa erkendes, at netop Butikslejerne, Forretningsmanden, er uheldigt stillet over for ublu Krav fra en hensynsløs Husejer. Han kan ikke som Lejeren af en Beboelse flytte et andet Sted hen med sit Hjem og dog fortsætte sin Gerning. For ham er det hele hans økonomiske Tilværelse, der bliver slaaget i Stykker, hvis han ikke falder til Føje. Det nytter ham kun lidt at faa Anvisning paa en tom Butik i en anden Gade, han mister hele sin forretningsmæssige Basis, sin, maaske gennem en Aarrække, oparbejdede Kundekreds.

Som bekendt ophører Boligloven for Forretningslokalers Vedkommende Oktober Flyttedag 1935.

Denne sidste 5-aarige Periode var ganske vist fra forskellig Side tænkt som en Slags Afvikling, men det var rigtignok under den Forudsætning, at Samfundsforholdene til den Tid havde trukket sig i Lave. Udviklingen har imidlertid desværre ført til det stik modsatte Resultat. Aldrig har vel Forholdene inden for den københavnske Handelsstand været vanskeligere og Udsigterne tegnet sig mere usikre end netop i Øjeblikket. Arbejdsløsheden er i de senere Aar steget til hidtil ukendte Højder og Befolkningens Købeevne